

τῆς μεταφράσεώς του, ἡ ταχυδακτυλουργική, οὕτως εἰπεῖν, δεξιότης, μεθ' ἣς κατέστησεν Ἑλληνα σχεδὸν τὸν ἔξχως δυσμετάφραστον Γάλλον ποιητήν. Κατέχων πάντα τὰ μυστήρια τῆς γεωτέρχας Ἑλληνικῆς γλώσσης καὶ γράφων αὐτὴν ὡς ὀλίγοι, παρηκολούθησε τὸν Λαμπραντίνον βῆμα πρὸς βῆμα καὶ ἐνώπιον οὐδενὸς κωλύματος ὑπεγράψεν· αἱ διπλαῖ δμοιοκαταληξίαι εἶναι δι' αὐτὴν παίγνιον ἀλλ' ἐνίστε διοικητὴς ωχυροῦτο. Έπισθεν τοῦ δυσαλώτου ὁχυρώματος τριπλῆς δμοιοκαταληξίας οὐδὲ τότε διμεταφραστής δμοιόλογει ἔστι τὸν ἡττημένον ἕστρεφεν ἀπὸ ἐδῶ, ἕστρεφεν ἀπὸ ἐκεῖ καὶ ἐπὶ τέλους κατίσχε τῆς δυσγερείας. Ός παράδειγμα φέρομεν τὸ Ἑρωτος φέρομα, οὐ μέγα μέρος εἴναι ἐπιτυχέστατα μεταπεφρασμένον εἰς τριπλᾶς δμοιοκαταληξίας καὶ εἰς μέτρα ἀνάλογα τοὺς τοῦ πρωτοτύπου καὶ ὅμοια ἡ στιχουργία εἴναι πανταχοῦ σχεδὸν γλυκεῖται καὶ ἀδίστατος· ἀπαντῶνται, εἴναι ἀληθεῖς, ἀτονοί τινες στήχοι, ἀλλὰ τῶν πλείστων ἐξ αὐτῶν ἡ διύρθωσις εἴναι τοσοῦτον εὔχερης, ὥστε πρέπει μᾶλλον ν' ἀποδοθεῖσιν εἰς ἔλλειψιν προσοχῆς περὶ τὴν ἐπεξεργασίαν.

Ἄνεγνώσατε τοὺς ἀστέρας· εἴναι καθ' ἡμᾶς, ἡ ὥραιοτέρα τῶν Μελετῶν καὶ ἡ ἐντελέσερον μεταπεφρασμένη· ἀπὸ ἀρχῆς μέχρι τέλους νομίζει τις διτὶ ἀναγνωσκει ὥμαγνες ἀριστούργημα· τοσοῦτον δμαλὴ καὶ φυσικὴ εἴναι ἡ ἐκφράσις, τοσοῦτον ἀρμονικὴ ἔστι ἡ στιχουργία.

Ω! τῶν λαμπρῶν ἀστρῶν αὐτῶν, πλασμάτων του ὑψίσιων
Αὐτὸς γνωρίζει τὰς δόδους, τὰ ἔπη, τὰς πληθυς τῶν.
Ἄλλα αὐτῶν ἔγγρασκαν κ' ἡ λάμψις τῶν ἔχαθη,
Ἄλλα ἀπεπλανήθησαν εἰς τ' οὐρανοῦ τὰ βάθη,
Ἄλλα, ὡς ἀνθη, ἀτινα θωπεύει ἡ πνοή του,
Στέμμα φοροῦν νεότητος φαῖδρᾶς, ἐπιχαρίτου,
Καὶ βάπτουν τὴν ἀντολὴν μὲ τὸ γρυσσῦν των γρῶμα,
Ἐκπλήττοντα τὸ ἀριθμοῦ τὰς στρατιάς των ὅμμα.
Ὕψουνται καὶ διάνθρωπος τὰ βίστει ἐν ἐκστάσει,
Καὶ σπεύδει ὁς νεογενὴ νὰ τὰ προσονομάσῃ.
Τίς μεθυσθεὶς ἔκ τῶν ἄγνων τοῦ φέγγους των ἀκτίνων
Κ' εἰς τὸ στρέωμα αὐτὰ εἰκῇ προσατείζων,
Ἐν ἀρῷ δὲν ἔξελεξε, τ' ἀγνότερον ἐκείνων,
Μὲ φίλον ὄνομα αὐτὸ διὰ τοῦ νοῦ βαπτίζων;
Κ' ἔγω αὐτός . . . ω! εἴναι ἐν, ἀπόκεντρον, μονῆρες,
Παρήγορός μου μυστικὸς εἰς τῶν νυκτῶν τὰ βάθη,
Οὖ τὸ ἀγνὸν καὶ θάλπον φῶς, τὸ μυστηρίου πλῆρες,
Βλέμματος φῶς μ' ἀνακαλεῖ, δὲλαμψε κ' ἔχαθη.
Ἴσως, . . . ω! εἴθε τόρο κἄν ἐν μέσῳ τοῦ αἰθέρος
Καλῶται μ' δι, τι ὄνομα τῷ ἔδωκεν δέρως.
Πλὴν, βαίν' ἡ νύξ . . . καὶ ἐπ' αὐτῆς τῆς φοβερᾶς ἀδύσσου
Οἵ κόσμοι πλέοντες αὐτοῖς ἀναρρίχωντ' ἔξισου.
Ω! καὶ ἡμᾶς ζει αὐτοὺς δρῦς δ μυστικός των

Σύρει πρὸς δρυμὸν ἀγνωστὸν χωρῶν μαχρῶν ὀγκωστῶν.
Οὔτω τὴν νύκτα, ἀν ποτὲ προσπνέουν ζεφυρίται,
Ἡ γῆ μας δλη ἐλαφρὸς ὡς λέμβος τις κλονεῖται,
Καὶ βλέπει τις μ' ἀφρὸν λευκὸν τὰ δρη καλυμμένα
Νὰ σχέζουν μ' ὑπερήφανον τοὺς οὐρανοὺς αὐγένα.
Ἐπὶ τὸ κῦμα τὸ γλαυκὸν, δηποτὶ σφαῖρα πλέει,
Κατὰ τῆς πρώρας διορθῶσις μαινόμενος παλαίει,
Λυγίζει τὰ ιστία της διάνεμος συρίζων,
Καὶ δαίρεται τὸ σκάφος της κλονούμενον καὶ τρίζον.
Κ' ἐνῷ ἐπὶ τὴν ἀδύστον χωρεῖ τὸ οἰκημά του,
Πλέει διάνθρωπος, θαρρῶν εἰς τ' ὅμμα τοῦ πρωράτου.
“Ηλιοι, κόσμοι πλάνητες, διδάσκοντες μαζὸν μας,
“Ἄν τις τὸ εἶπ', εἰπέτε μας; τίνας περιμενούντος;
Εἰς τίνα δρυμὸν τὸ οὐρανοῦ τὸ πνεῦμα του μᾶς φέρει,
Εἰς ποια ἡ ταχεῖα μας πηγησις θὰ λίγη μέρη;
“Ἄροι, φερόμεν” εἰς ἀκτὰς πένθου, σιγῆς, σκοτίας,
Νὰ συντριβῶμεν μέλλομεν εἰς φοβερὰς σκοπέλους,
Καὶ τὸ ἀπειρον νὰ σπείρωμεν μὲ νυκτήν πλήθη,
“Η εἰς τοὺς κόλπους τὸ οὐρανοῦ διαχειρίζονται,
Θὰ μᾶς ὠθήσεις οὐρανότοντας, κ' εἰς θειάς παραλίας
Θὰ εἴπῃ ἀγκυροθεοῦ: Ἐδῶ ναυβάτα στῆθο;

Μετὰ τοιούτους στίχους τί δυνάμεθα νὰ προσθέσωμεν ἡμεῖς; νὰ σχολιάσωμεν τοῦ πρωτοτύπου ποιημάτου τὸ κάλλος, ἥθελεν εἰσθαι ὕδρεις πρὸς τὴν καρδίαν τοῦ ἀναγνώστου, νὰ καταδείξωμεν τῆς μεταφράσεως τὰς ἀρετὰς ἥθελεν εἰσθαι βλαχοφημία πρὸς τὴν καλαισθησίαν αὐτοῦ. Άς ἀρκεσθῶμεν νὰ θαυμάσωμεν τὸν Λαμπραντίνον καὶ νὰ ἐκφράσωμεν ἐγκάρδιον εὐγνωμοσύνην πρὸς τὸν Κύριον Βλάχον, δητὶς μετὰ τοσαύτης ἐπιτυχίας κατέστησε τὸν διάσημον ξένον πόλιτην τοῦ Ἑλληνικοῦ Παρνασσοῦ.

Α. ΒΙΖΑΝΤΙΟΣ.

ΠΟΙΗΣΙΣ.

ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΑΙΓΑΝΟΥ.

ΤΟ ΑΣΜΑ ΤΟΥ ΠΥΡΠΟΛΙΚΟΥ.

Εἰς βαθὺν τῆς Σάμου δρυμὸν
Σύδενδρον καὶ σκιερὸν,
Τέκτονες ἐλευθερίας,
Τρύφας παῖδες καὶ Ψαρῶν,
Παρεσκεύαζον πυρφόρον
Ναῦν, δλέθρου μηχανὴν,
Πόντου κεραυνὸν
Κατ' Ἀγαργνῶν.
Καὶ ἡλάλαζον οἱ ἄνδρες
Μὲ βαρύθροντον φωνήν.

« Μή τοὺς κάδους τῆς ἀσφάλτου,
Μή τὸ θεῖον τὸ ωχρὸν
Φείδεσθε, ἀνδρεῖοι ναῦται,
ἢ τὸ νίτρον τὸ ψυχρόν.
Τῶν τυράννων μας δὲ Ἄδης
Εἰν' δὲ ἔτοιμος αὐτός.
Κύτος καὶ πλευρὰ
Χαίνουν φοβερά.
Πᾶς ἴστος, πᾶσα κεραία
Εἰς θανάτου ὁχετός.

Ὄ λαμπρὸν πυρπολικόν μου,
Μέγα, ἄφυκτον κακὸν,
Ποῖον θὰ σὲ συναντήσῃ
Δίκροτόν σου λατανικόν;
Ποῖος θὰ σὲ νκυστολήσῃ
Μετὰ γνώσεως πολλῆς,
Μετὰ προσοχῆς,
Ἄνευ ταραχῆς;
Οἱ ἀτρόμυτοι Κανάρης,
ἢ δὲ Παπανικολῆς;

Μὲ τὸν Χάρωνα τίς θέλει
Τὸν σκληρὸν ἀδελφωθῆ;
Τίς μὲν ἐκεῖνον ταξειδεύει
Εἰς τὸ σκότος τὸ βαθὺ;
Ω ! πολλὰ γενναῖος εἶναι
Οἵστις οἰλακοστροφεῖ
Σκάφος τὸ σαθρὸν
Κατὰ τῶν ἐχθρῶν,
Σὺν οἷς στόλοι ώσπερ δάσκη
Ἴσταγται συνηρεφῆ.

Τὴν ὁδὸν καλῶς θὰ εύρης
Ἡτις ὁδηγεῖ ἐκεῖ.
Τὴν Ἐκδίκησιν πρωράτην
Ἐχεις τὴν δξυδερκῆ.
Καὶ ή Λύσσα καὶ τὸ Μίσος
Κειντὲν ἐπὶ τῶν κεραῖῶν
Ἄγρυπνοι, γοργοί
Πόνου ἀρωγοί.
Κ' εἴναι ἔρμα ἀσφαλές σου
Αἱ ἀραι τῶν γενεῶν !

Ὄ μαυρόπιτισσόν μου πλοιον,
Πέταξε ως ἀστραπή.
Κ' ἀν δὲ ἀνεμος σοι λείψη,
Κ' ἀν ή αὔρα σοῦ κοπῆ,
Αἱ ψυχαὶ σὲ προωθοῦσιν,

Αἱ ψυχαὶ τῶν δυστυχῶν,
Βάρβαρος δργή,
Ἄδικος σφργή
Οσας ἔργιψεν ἀθρόας
Εἰς τοῦ Ἄδου τὸν μυχόν.

Μή τοὺς κάδους τῆς ἀσφάλτου,
Μή τὸ θεῖον τὸ ωχρὸν
Φείδεσθε, ἀνδρεῖοι ναῦται,
ἢ τὸ νίτρον τὸ ψυχρόν.
Τῶν τυράννων μας δὲ Ἄδης
Εἰν' δὲ ἔτοιμος αὐτός.
Κύτος καὶ πλευρὰ
Χαίνουν φοβερά.
Πᾶς ἴστος, πᾶσα κεραία
Εἰς θανάτου ὁχετός.

Ἐφθασες· θαλασσοκράτωρ
Χεὶρ σ' ἐμπλέκει λιγυρὰ
Εἰς μεγάλης ναυαρχίδος
Τὰ ὑψηρεφῆ πλευρά.
Φόβος ἄγριος ἐμπίπτει
Ἐν τῷ μέσῳ τῶν ἐχθρῶν,
Βάρβαροι κραυγαὶ,
Θρήνος, οἰμωγαὶ,
Ως μετέωρον ἐμπρός των
Ἐνῷ καίεις ἐρυθρόν.

Η λυσσώδης φλόξ αὐξάνει
Καὶ ὑψοῦται καὶ κροτεῖ.
Οὐδὲ ἀντλία τὴν δημάζει,
Οὐδὲ δύναμις θνητή.
Τὸ ἀλλάχ ! ἀλλάχ ! οἱ σκύλλοι.
Κράζουν, καὶ εἰς τὰ νερά
Πίπτουν σωροδόν
Καὶ βατραχηδόν.
Πλὴν κ' ἐκεῖ τοὺς περιμένει
Ἀναπόδραστος φθορά.

Καταχθόνιος τί κρότος !
Τὶ βρονταί ! τί ἀστραπή !
Οὐλ' ή ναῦς εἰς τὸν ἀέρα
Ἐτινάχθη ἐν ῥιπῇ.
Η βαθεῖα χθῶν κλονεῖται
Εἰς τὴν ζάλην τὴν φρικτήν.
Καὶ μετὰ σεισμοῦ
Καὶ δεινοῦ βρασμοῦ
Ἐμφοβον τὸ κυμα φεύγει
Πρὸς τὴν τρέμουσαν ἀκτήν.

Πίπτουν πανταχόθεν σάρκες,
Αύθροι, μύδροι φλογιστοί,
Ἄγκυραι καὶ τηλεβόλαι
Καὶ ἡμίφλεκτοι ἴστοι.
Αἴμοδάφεται τὸ κῦμα·
Μόνος μ' ὅψιν φοβεράν
Ο πυρπολητής,
Ωσπερ δαίμων τίς,
Τὴν σκηνὴν ἐκ τοῦ πελάγους
Ἀτενίζει μὲν χαράν!

Μὴ τοὺς καδοὺς τῆς ἀσφάλτου,
Μὴ τὸ θεῖον τὸ ωχρὸν
Φείδεσθε, ἀνδρεῖοι ναῦται,
ἢ τὸ νίτρον τὸ ψυχρόν.
Τῶν τυράννων μας δ' Ἄδης
Εἰν' δ' ἔτοιμος αὐτός.
Κύτος καὶ πλευρά
Χαίνουν φοβερά.
Πᾶς ἵστος, πᾶσα κερκίχ
Εἰς θανάτου δχετός.

Ποῖον ἄρμενον δεικνύει
Ο δρίζων δ γλαυκός;
Η σημαία τίς; Μισέλλην,
Ἄπιστος Αὔστρικός!
Τὰς θαλάσσας περιτρέχει
Ἐκκεστον περισκοπῶν
Βῆμά μας βραχύ.
Ἄνδρες, προσοχή!
Μὴ τῆς ἐκδικήσεώς μας
Ματαιώσῃ τὸν σκοπόν.

Ἄν δ' δόλος τῆς Εὐρώπης
Καὶ ἡ τύχ' ἡ δυσμενής,
Σοῦ στερήσωσι τὰς δάφνας,
Ωὶ Πατρίς, τὰς εὐγενεῖς,
Εἰς τὰς φλόγας τοῦ πολέμου
Τὸ ἀνδρεῖον ἀς ταφῆ
Τένος τῶν Γραικῶν
Ως πυρπολικόν.
Τοὺς ἐχθρούς του ἀς σπαράξῃ,
Καὶ ἀς συγκαταστραφῇ!

Άλλὰ ὅχι! Ἡ Πατρίς μουσεύει,
Πάξιν θ' ἀναγεννηθή
Κ' ἀπὸ τοῦ πυρπολικοῦ μου
Τὴν πυρὰν θ' ἀναστηθή
Ἡ φαιδρὰ Ἐλευθερία,
Ως ἀπὸ χρυσοῦν φανὸν

Τὰ πτερά κτυπῶν,
Καὶ λαμποκοπῶν
Ἀναφύεται δ Φοίνιξ,
Τὸ ἀθάνατον πτηνόν!

I ΚΑΡΑΣΟΥΤΣΑΣ.

ΓΕΝΝΑΙΑ ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ.

ΚΑΤΑ ΤΙΝΑ πρωταν τοῦ Ἰανουαρίου μηνὸς νέος τις ὑπολογιχγὸς τοῦ ῥωσικοῦ στρατοῦ διήρχετο κεκυρώς μίαν τῶν λεωφόρων τῆς Πετρουπόλεως, τὴν ἀτελεύτητον δόδον τοῦ Νεύσκη καλούμενην δικαρδὸς ἦτον εὔδιος, καὶ ἐπὶ τοῦ συγκρίθως σκυθρωποῦ Οὐρανοῦ τῆς Πετρουπόλεως οὐδὲν νέφος ἐφαίνετο νὰ διακόπτῃ τὴν κυκνὴν ἐκείνην ἔκτασιν. Αἱ ἀκτίνες τοῦ ἀνίσχοντος Ἡλίου ψυχραὶ ἔπιπτον ἐπὶ τῶν κεχρυσωμένων σχυρῶν τῶν πολυαριθμῶν καθωνοστασίων τῶν ἔνθεν καὶ ἔνθεν τῆς ὁδοῦ ἀνδρυμένων ναῶν, ὡς ἐπίστης καὶ ἐπὶ τινῶν δένδρων τὰ δποῖα ἡ καταπεσοῦσα βροχὴ καὶ τὸ μετά ταῦτα ἐπελθὸν δριμὺν ψυχρὸς εἶχον μετασχηματίσει εἰς κρυσταλλίνους σπινθηρίζοντας πολυελαῖους ἀνηρτημένους ἀπὸ τοῦ στερεώματος. Εἰς τοιαύτην ὥραν ἡ μεγαλοπρέπεια τῆς φύσεως ἐπιχύνει ἀείποτε φαιδρότερά τινα εἰς τὴν ψυχήν μας, ἡ δὲ ἀναγεννωμένη ἡμέρα ἐμπνέει συνάμα καὶ θάρρος ὃστενὰ νομίζωμεν ὅτι δυνάμεθα καὶ τὰ χειμαϊκῶντερα τῶν δινέρων μας νὰ πραγματοποιήσωμεν. Ο νέος ὑπολογιχγὸς ἐβάδιζεν ἐπὶ τοῦ μαρμαροστρώτου παροδίου τῆς μεγάλης ἐκείνης δόδοι σύνηνος μὲν ἀλλ' οὐχὶ καὶ ἐντελῶς ἀποτεθαρέουμένος ἀπεναντίας κατὰ τὴν ὥραν ἐκείνην ἐσχηματίζοντο ἐντὸς τοῦ ἐγκεφάλου του διάφορα μεγαλουργὰ σχέδια, τὰ δποῖα ἐξηφανίζοντο τὸ ἐν μετά τὸ ἄλλο πρὸν ἡ λάθωσι μόνιμόν τινα καὶ ωρισμένην μορφήν. Ἐξ ὅλων καύτων ἐν μόνον πρὸς τὸ παρόν, ὡς πλησιέστερον εἰς τὸ δυνατόν, διεγράφετο ὁ πωσοῦν καθαρῶς εἰς τὴν διάγοιαν τοῦ ὑπολογιχγοῦ μας, οὐ τὴν πενίσαν ἐδείκνυον ἀρκούντως ἡ πενιγρὰ στολὴ καὶ τὸ ρυπαρὸν αὐτοῦ περιλαμπίον. Τὰ πολυτελῆ καὶ κομψὰ φορέματα δὲν ἀναγγέλλουσιν ἀείποτε τὴν ὀλβιότητα, τὰ δάκην ὅμως εἶναι πάντοτε σχεδὸν σημεῖον πενίας. Εἰχεν ἥδη φθάσει εἰς τὸ μέρος τὸ καλούμενον Γαστίνοι Διεδρό, ἐνθα ἔχουσι τα καταστήματά των οἱ πλουσιώτεροι τῶν ἐμπόρων τῆς Πετρουπόλεως, καὶ τότε σταθεὶς πρὸ τῆς θύρας μεγάλης τινὸς οἰκίας ἐσυλλογίσθη ἐπὶ πολὺ ἀν ἔποεπε νὰ κρούσῃ